

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 553/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 44, Bratislava, IČO 52 262 821, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Bartoš, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 75 Ek 461/2018 a jeho uzneseniu z 19. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec sudcovi Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ vystupoval pred okresným súdom ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorého predmetom bolo vymoženie pohľadávky vo výške 1 716 eur s príslušenstvom (trovy rozhodcovského konania – rozhodcovský poplatok, pozn.) proti povinnej (spoločnosť [REDAKOVANÉ]) na základe rozhodcovského uznesenia *ad hoc* rozhodcu Ing. Miloša Valacha č. k. RD/35/2017 z 29. mája 2017. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie 16. apríla 2018

okresný súd, konajúc vyšším súdnym úradníkom, uznesením zo 17. januára 2019 okrem iného zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Sudkyňa okresného súdu na sťažnosť povinnej napadnutým uznesením z 19. júla 2021 zmenila uznesenie zo 17. januára 2019 tak, že exekúciu v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavila (výrok I) a ostatné výroky zrušila.

3. Okresný súd v napadnutom uznesení vyslovil záver o dôvodnosti sťažnosti povinného. Vyšší súdny úradník podľa sudkyne okresného súdu nedostatočne zistil a vyhodnotil skutkový stav, s niektorými aspektmi sa nevysporiadal vôbec, o právach a povinnostiach sťažovateľa a povinnej vyvodil nesprávne právne závery.

4. Sudkyňa po priblížení účelu exekučného konania a východísk rozhodovania súdu o zastavení exekúcie identifikovala ako nosnú námietku skutočnosť, že prebiehajú tri súdne spory, ktorých výsledok má vplyv na vedenie exekúcie, hoci sťažovateľ v nich nie je stranou sporu. Vyšší súdny úradník sa nezaoberal ich obsahom a dôsledkami, len ich vyhodnotil ako nepostačujúce pre zastavenie exekúcie s odkazom na § 40 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) a na nemožnosť skúmania vád rozhodcovského rozsudku exekučným súdom v nespotebiteľských veciach. Podľa sudkyne sú tieto argumenty pravdivé, ale nedostatočné kvôli komplexnému nezahrnutiu skutkového a právneho rámca. Širší rámec musí zahŕňať proces uzatvárania rozhodcovskej zmluvy, obsah tohto dojednania, otázku existencie a oprávnenosti subjektu zvoleného pre riešenie sporov strán, ako aj priebeh rozhodcovského konania a jeho výsledok. Sudkyňa upriamila pozornosť na limity prieskumu vyplývajúce z nálezů ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 22/2020.

5. Okresný súd po zistení, že nejde o spotrebiteľský spor, vnímal ako podstatnú okolnosť pre vymedzenie rozsahu prieskumu exekučného súdu aktivitu povinnej, ktorá aktívne uplatňuje svoje práva na všeobecných súdoch. Neskončenie konaní o jej nárokoch v čase podania návrhu na zastavenie exekúcie nemôže byť podľa súdu na jej ťarchu. Všeobecné súdy posudzovali také otázky, ktoré majú vplyv na posúdenie prípustnosti exekúcie ako takej, čo je podstatou sporu vyvolaného návrhom na zastavenie. Išlo o konanie vedené Okresným súdom Bratislava III so sp. zn. 25 Cb 238/2016 o zaplatenie neuhradených záväzkov z obchodného vzťahu, konanie Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 50 C 61/2017, v ktorom povinný ako žalobca namieta nedostatok právomoci rozhodcovského súdu a o konanie Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 29 Cr 41/2017 o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Okresný súd dospel k záveru, že nemusí čakať na právoplatné skončenie týchto konaní pre posúdenie otázky prípustnosti exekúcie. Za najdôležitejší pritom považuje spor sp. zn. 50 C 61/2017, pretože zodpovedanie otázky existencie právomoci rozhodcovského súdu má vplyv na kreovanie rozhodcovskej entity (*ad hoc* rozhodcu), priebeh a výsledok rozhodcovského konania. Vyslovil názor, že nemožno akceptovať vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc.

6. Z predloženého rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 50 C 61/2017 z 25. septembra 2018 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 48/2019 z 28. januára 2020, ktoré nadobudli 13. marca 2020 právoplatnosť, vyplynulo, že rozhodcovský súd, ktorým je *ad hoc* rozhodca

Ing. Miloš Valach ustanovený vybranou osobou (sťažovateľom), nemá právomoc rozhodovať spor povinného (tam žalovaného) proti žalobcovi () v konaní o zaplatenie sumy 3 815,38 eur s príslušenstvom vedenom pod sp. zn. RD 35/2017. Exekučný súd vníma svoju viazanosť posúdením otázky právomoci rozhodcovského súdu a skutkovými zisteniami kauzálnu príslušného súdu. Akceptoval preto posúdenie Okresného súdu Bratislava V v otázke uzavretia rozhodcovskej zmluvy (neplatnosť doložky, nemožnosť založenia právomoci rozhodcovského súdu, pozn.), záver o neexistencii subjektu (sťažovateľa) v čase vzniku rozhodcovskej doložky, záver o nesplnení podmienok podľa § 12 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní sťažovateľom ako zriaďovateľom rozhodcovského súdu k 1. januáru 2017, hodnotenie fungovania sťažovateľa a jeho *ad hoc* rozhodcov ako obchádzanie zákona.

7. Tieto závery považoval okresný súd za použiteľné na prejednávajúcu exekučnú vec, kde sa vymáhajú trovy rozhodcovského konania. Ak nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, nemohlo dôjsť k začatiu rozhodcovského konania a ani k vzniku akýchkoľvek trov konania. Judikované trovy konania nie je možné akceptovať, pretože boli uplatnené subjektom, ktorý na to nemal právomoc. Nepriklonil sa k názoru sťažovateľa o rozhodcovskom uznesení ukladajúcom strane povinnosť uhradiť trovy konania ako exekučnom titule. S odkazom na komentované znenie zákona o rozhodcovskom konaní a predložený rozhodcovský rozsudok č. k. RD/35/2017 z 1. júla 2019 by rozhodovanie o trovách rozhodcovského konania malo byť rozhodnutím meritórnym. Dodal, že za tohto skutkového stavu nemôže sťažovateľovi priznať právo domáhať sa súdnej ochrany pri výkone práva priznaného nulitným exekučným titulom pre nedostatok právomoci rozhodcovského rozsudku a pre nepreukázanie uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Pri upriamení pozornosti hlavne na otázku materiálnej vykonateľnosti vyhodnotil možnosť priznania sťažovateľovi uplatnenia takéhoto práva za konanie rozporné so zákonom a princípmi právnej istoty. Na záver konštatoval neprípustnosť exekúcie pre materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) exekučného titulu. Tým považoval za preukázanú existenciu dôvodu brániaceho vymáhateľnosti exekučného titulu podľa Exekučného poriadku. Sťažnosť povinného preto považoval za dôvodnú a ostatné argumenty nepovažoval za rozhodujúce pre rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ argumentuje v ústavnej sťažnosti takto:

a) Z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci, porušenia zákona o rozhodcovskom konaní, Exekučného poriadku a Civilného sporového poriadku, neakceptovania a nezákonného preskúmania vykonateľného nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku, prekročenia právomoci exekučného súdu a nerešpektovania súdnej praxe v podobných veciach je svojvoľné a arbitrárne. Okresný súd konal svojvoľne a reštriktívne. Nepostupoval podľa kogentného textu Exekučného poriadku a zákona o rozhodcovskom konaní, ale podľa vlastných postupov. Tie spočívajú vo vyhľadávaní negatívnych názorov na rozhodcovské konania najmä v rozhodnutiach ústavného súdu (ktoré boli neskôr korigované), ktoré používa akoby išlo o text zákonných noriem.

b) Konaním a rozhodovaním exekučného súdu bolo v dôsledku jeho arbitrárneho postoja k návrhom a argumentom sťažovateľa zasiahnuté do označeného práva. Dôvody na zastavenie exekúcie neexistovali.

c) Sťažovateľ žiada ústavný súd ako faktický odvolací a dovolací súd podľa Exekučného poriadku účinného od 1. apríla 2017 o dogmatické vymedzenie vážnosti a záväznosti nezrušeného a vykonateľného nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku v kontexte jeho exekučného výkonu. Žiada o vymedzenie záväznosti aplikácie § 35 v spojení s § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní na posudzovanie exekučným súdom alebo inak vylúčenie právomoci exekučného súdu na akékoľvek posudzovanie nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku. Od odpovede na túto otázku závisí, či okresný súd porušil označené práva sťažovateľa. Okresný súd túto otázku vyhodnotil nesprávne a nesúladne s platnými právnymi normami a judikatúrou ústavného súdu (IV. ÚS 22/2020, II. ÚS 300/2018, III. ÚS 148/2020, I. ÚS 63/2019, I. ÚS 265/2020, II. ÚS 298/2020, IV. ÚS 282/2020 et al.). Exekučný súd nemôže nahrádzať príslušný súd a rozhodovať o tom, či nezrušený rozhodcovský rozsudok je alebo nie je riadnym exekučným titulom.

d) Podľa sťažovateľa je namieste, aby ústavný súd 1. urobil konečný a definitívne platný výklad záväznosti § 35 zákona o rozhodcovskom konaní voči exekučnému súdu, 2. aby potvrdil, že zákonodarca zrušením bývalého § 45 zákona o rozhodcovskom konaní skutočne zakázal exekučnému súdu bez akýchkoľvek výnimiek posudzovať nespotrebitel'ský rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, a 3. aby potvrdil zákonnú formuláciu, že nespotrebitel'ský rozhodcovský rozsudok je rovnocenný rozsudku všeobecného súdu. Pre výnimky exekučného súdu vychádza úsilie zákonodarcu o pozitívnu aplikáciu obchodnej arbitráže nazmar.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu, ktorým zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie tak, že exekúciu zastavil. Sťažovateľ ho považuje za arbitrárne a nesprávne.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

11. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv

na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

13. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

16. Z obsahu sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou snaží spor, ktorý vyvolal povinný v konaní o zastavenie exekúcie, presunúť na ústavný súd. Uvedený postup ústavný súd nemôže akceptovať, pretože primárne nie je súdom skutkovým. Postup sťažovateľa je zvýraznený tým, že argumenty použité v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu a postupu predniesol už vo svojich vyjadreniach k podaniam povinného a okresný súd sa nimi riadne zaoberal. Sťažovateľ tak vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalencie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou argumentáciou opakuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. V reakcii na námietky sťažovateľa preto ústavný súd neposudzoval, či a do akej miery je výklad aplikovaných noriem okresným súdom optimálny, ale iba skúmal, či nejde o interpretáciu natoľko extrémnu, a teda svojoľnú, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd teda z pohľadu ústavnej konformity a akceptovateľnosti skúmal,

či sa okresný súd napadnutým uznesením odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem.

18. Oproti sťažovateľovej požiadavke na dogmatické a konečné vymedzenie právomoci exekučného súdu na prieskum nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku ústavný súd považuje za potrebné zamerať svoj prieskum na inú, v okolnostiach veci dôležitejšiu otázku predstavujúcu zároveň podstatu dôvodov napadnutého uznesenia. Ide o otázku posúdenia vplyvu právoplatného rozhodnutia všeobecných súdov o neexistencii právomoci rozhodcovského súdu na rozhodnutia (rozhodcovský rozsudok a rozhodcovské uznesenie), ktoré boli vydané pred rozhodnutím všeobecného súdu na základe predchádzajúceho pozitívneho uznesenia rozhodcovského súdu o jeho právomoci. Okresný súd práve na takomto skutkovom podklade založil svoju argumentáciu o existencii dôvodu na zastavenie exekúcie, resp. vyhovie sťažnosti povinnej proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Vyhodnocoval teda v prvom rade účinky právoplatného rozhodnutia príslušného všeobecného súdu o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na prebiehajúce exekučné konanie o vymoženie poplatku vzniknutého v rozhodcovskom konaní. To všetko za situácie, keď žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku č. k. RD/35/2017 z 11. júla 2017, ktorým bolo rozhodnuté v merite veci, bola zamietnutá ako oneskorene podaná a o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku č. k. RD/35/2017 z 1. júla 2019, ktorým bolo rozhodnuté o trovách rozhodcovského konania, nebolo rozhodnuté.

19. Sťažovateľ tvrdí, že nezrušený rozhodcovský rozsudok je stále riadnym exekučným titulom podľa zákona o rozhodcovskom konaní, aj ak by existovalo rozhodnutie súdu o nedostatku právomoci rozhodcu. Exekučným titulom v posudzovanej veci je však rozhodcovské uznesenie z 29. mája 2017, hoci sťažovateľ po vydaní poverenia predložil (doplnil) aj rozhodcovský rozsudok z 1. júla 2019 s rovnakým znením uloženej povinnosti, ktorý by navyše mohol byť samostatným exekučným titulom.

20. Podľa zistenia okresného súdu využila povinná dostupné právne prostriedky na bránenie sa proti vedeniu rozhodcovského konania podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Výsledok jedného z nich (návrhu podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní), t. j. rozsudok všeobecného súdu vyhovujúci námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, musí vyvolať adekvátne právne účinky. Rozhodnutie rozhodcovského súdu o jeho právomoci (pozitívne) bolo záväzné aj pre exekučný súd, ktorý na tom základe vydal poverenie. Ustanovenie § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní však explicitne predpokladá možnosť, aby účastník rozhodcovského konania napadol rozhodnutie rozhodcovského súdu o existencii jeho právomoci na všeobecnom súde. V prípade následného rozhodnutia všeobecných súdov o tom, že právomoc rozhodcovského súdu daná nie je, zanikli aj právne účinky skoršieho (a žalobou napadnutého) rozhodnutia rozhodcovského súdu o jeho právomoci. Je preto logický a racionálny záver okresného súdu, že rozhodnutia vydané v rozhodcovskom konaní bez právomoci rozhodcovského súdu majú stratiť svoje účinky.

21. V prebiehajúcom rozhodcovskom konaní by sa (právoplatné) rozhodnutie všeobecného súdu o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu malo prejaviť v rozhodnutí o zastavení rozhodcovského konania (§ 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní s následkami podľa § 6 ods. 3 CSP). Reálne však je v čase rozhodovania všeobecného súdu rozhodcovské konanie už

skončené a vydaný rozhodcovský rozsudok je právoplatný a vykonateľný (§ 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní). Otázka právnych účinkov rozhodnutia o nedostatku právomoci na už existujúce rozhodcovské rozhodnutia sa preto môže prejavíť vo vykonávacom konaní. Zákon o rozhodcovskom konaní takúto situáciu neupravuje. Okresný súd ako súd exekučný vyslovil záver, že následkom rozhodnutia všeobecných súdov o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vo vzťahu k exekučnému titulu, ktorým je uznesenie vydané v rozhodcovskom konaní, je zastavenie exekúcie vedenej na jeho vykonanie.

22. Ústavný súd v nadväznosti na ťažiskovú argumentáciu okresného súdu konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery okresného súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s argumentáciou povinného v jeho sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom okresného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považoval tento hlavný okruh námietok sťažovateľa za neopodstatnený. Úvahy okresného súdu sú dostatočné pre vyvodenie záveru ústavného súdu, že v prerokúvanej veci nejde o extrémny nesúlاد medzi skutkovým stavom a závermi okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu ide primárne o otázku zákonnosti (namietanie nesprávneho právneho výkladu), nie o otázku ústavnú. O použitom výklade nemožno hovoriť ako o zjavne nevhodnom alebo vedúcom k absurdnému dôsledku.

23. Na námietky sťažovateľa okresný súd reagoval primeraným spôsobom a neopomenul zaoberať sa žiadnou jeho podstatnou výhradou. Pokiaľ ide o sťažovateľom odkazované rozhodnutia ústavného súdu či Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v žiadnom z nich nebola riešená otázka, na ktorej okresný súd založil svoj hlavný záver v tejto veci. Skutkový stav ani v jednej zo sťažovateľom uvedených vecí nenasvedčuje, že bol využitý postup podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ako to bolo v teraz prerokúvanej veci, že by navyše všeobecné súdy rozhodli o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu a že by exekučný súd na takomto právoplatnom rozhodnutí založil svoje rozhodnutie o zastavení exekúcie. Exekučným titulom nebolo rozhodcovské uznesenie o trovách konania (ako napr. vo veciach IV. ÚS 320/2020, I. ÚS 542/2019, I. ÚS 375/2019). Ako však zo sťažovateľom citovaných rozhodnutí vyplýva, prístup ústavného súdu je individuálny s rešpektovaním konkrétnych okolností veci.

24. Okresný súd napadnutým uznesením neprípustne neprekročil svoju právomoc obchádzaním postupu stanoveného v § 21 ods. 4 a § 40 zákona o rozhodcovskom konaní (pozri III. ÚS 148/2020, II. ÚS 298/2020), ale podriadil sa výsledkom zákonného rozhodovacieho postupu kauzálnе príslušného súdu.

25. Ústavný súd s poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli nastolené sťažovateľom. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu je zrejmé, že právne závery o nevyhnutnosti zastaviť exekúciu vo veci sťažovateľa boli náležite vysvetlené.

26. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi postupom či napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného

práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, totožnosť námietok sťažovateľa, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sťažovateľa, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Libor DUEĽA
predseda senátu